

Juliol 2021

«Coratge, filla, la teva fe t'ha salvat» (Mt 9,22)

Jesús va caminant, envoltat per la multitud. Un pare desesperat li ha demanat que vagi a socórrer la seva filla que s'està morint. Mentre va de camí, es troba amb un altre cas: entre la gent s'obre pas una dona que pateix hemorràgies des de fa temps, una condició física que té greus conseqüències ja que l'obliga a limitar els contactes familiars i socials. La dona no crida Jesús, no li parla; se li acosta per darrere i gosa tocar-li la borla del mantell. Té una idea molt clara: «Si li toco el mantell, ja estaré curada d'aquest patiment que em turmenta».

I llavors Jesús es gira, la mira i la tranquil·litza: la seva fe li ha valgut la salvació. No tan sols ha recuperat la salut física, sinó que ha trobat l'amor de Déu a través de la mirada de Jesús.

«Coratge, filla, la teva fe t'ha salvat»

Aquest episodi de l'Evangeli de Mateu ens obre també a nosaltres una perspectiva inesperada: Déu sempre va de camí vers nosaltres, però espera la nostra iniciativa perquè no perdem la cita amb Ell; el nostre camí de fe, encara que accidentat i marcat pels errors, fragilitats i desil·lusions, té un gran valor. Ell és el Senyor de la vida veritable, que vol vessar sobre tots nosaltres, els seus fills i filles, rics als seus ulls d'una dignitat que cap circumstància pot suprimir. Per això Jesús ens diu també avui a nosaltres:

«Coratge, filla, la teva fe t'ha salvat»

Per viure aquesta Paraula, ens pot ajudar el que Chiara Lubich ha escrit, meditant justament aquest passatge evangèlic: «Per la fe, l'home mostra clarament que no es fia d'ell mateix sinó d'Aquell que és més fort que ell. [...] Jesús anomena la dona curada "filla", per manifestar-li què és allò que veritablement vol donar-li: no simplement un do per al seu cos, sinó la vida divina que la pot renovar per complet. De fet, Jesús fa miracles perquè sigui acollida la salvació que ell porta, el perdó, el do del Pare que és ell mateix i que, quan ho comunica a l'home, fa que es transformi. [...] Com viure, llavors, aquesta Paraula? Manifestant a Déu la nostra confiança en les necessitats greus. Aquesta actitud no ens descarrega, certament, de les nostres responsabilitats, no ens dispensa de fer tota la nostra part, [...] però la nostra fe pot ser posada a prova. Ho veiem justament en aquesta dona que pateix, que sap superar l'obstacle de la multitud que s'interposa entre ella i el Mestre. [...] Hem de tenir fe, per tant, però aquella fe que no dubta davant la prova. I, a més a més, hem de mostrar a Jesús que hem entès l'immens do que ens ha portat, el do de la vida divina. I ser agraïts. I correspondre-hi»[\[1\]](#).

«Coratge, filla, la teva fe t'ha salvat»

Aquesta certesa ens permet també portar la salvació, «tocant» amb tendresa qui es troba en el sofriment, en la necessitat, en la foscor, perdut.

Així ha estat per a una mare de Veneçuela que ha trobat el valor per perdonar: «Quan estava buscant ajuda desesperadament, he participat en una reunió sobre l'Evangelí, on he sentit comentar les frases de Jesús "feliços els qui treballen per la pau, perquè seran anomenats fills de Déu" (Mt 5,9) i "estimeu els vostres enemics" (Lc 6,35). Com podia jo perdonar qui havia matat el meu fill? Però una llavor havia entrat en mi i ha estat més forta la decisió de perdonar. Ara puc dir-me veritablement "filla de Déu". Fa uns quants dies he estat cridada per a un acarament amb l'assassí del meu fill, que havia estat detingut. Va ser dur, però va intervenir la gràcia. Al meu cor no hi havia odi ni rancor, només una gran pietat i la intenció de confiar-lo a la misericòrdia de Déu».

Letizia Magri

[1] C. Lubich, Paraula de Vida de Juliol de 1997